

EGY

Regis Candor a sörét kortyolgatva bámulta szomszédját, Jenny Gormant. A nő az egyik piknikasztalon ült, lábát a padon pihentette, és cigarettázott, amikor Gilbert és Dennis belépett a faházakkal körbekerített füves térségre. A park alkalmazottainak szállása a Rope-ban kétszer négy darab, kétlakásos házból állt. A két hálószobás lakások négy oldalról vették körül a dacosan zöldellő fűvet és a Regisnél alig valamivel magasabb szentjánoskenyérfaakat, melyek törzse vékonyabb volt a férfi csuklójánál.

Az egyik négy házból álló egységben a Nemzeti Park Szolgálat idénymunkásai laktak, a másikon a kiegészítő munkát végzők, többnyire diákok, akik üzemanyagot pumpáltak a lakóhajókba, kiszivattyúzták belőlük a szart, és a lábukat lógatták a Rope Marina bisztróban. A kétlakásos házikók nem harmonizáltak a Powell-tó vörös/arany/rozsdabarnássárga motívumával. Ugyanolyan halottszürkére voltak festve, mint a tóparti sétány. Regisnek átvillant az agyán, hogy a karbantartók biztosan jól keresnek a szürke festéken.

Gil és Dennis egyetemista srácok voltak Pennsylvaniából, akik azért jöttek a Powell-tóhoz dolgozni, hogy lebarboljanak és dugjanak. Amikor nem e két szabadidős tevékenység egyikét üzték – nem ritkán egyszerre, Dennis ugyanis állítása szerint a „természet lágy ölén” szerette csinálni –, karbantartói feladatokat láttak el.

Regis figyelte, ahogy lehuppannak, mint két rongybaba. Gilbert Jenny mellé, Dennis a nő lábához, karját lazán az asztalra dobva. Mindketten porosak és izzadtak voltak, de láthatóan addig nem akartak letusolni, míg esélyt láttak rá, hogy férfias megjelenésükkel jó benyomást tehetnek Gorman kisasszonyra.

- Helló, fiúk – üdvözölte őket Jenny jókora adag füstöt fújva a levegőbe.
- Helló – felelték egyszerre. Pepi és Pupi, a két bohóc.

Jenny Gorman úgy nézett ki, mint a szomszéd lány, akinek minden fiú szeretne a szomszédja lenni: sötét göndör haj, nagy barna szem, érzéki száj és hatalmas mellek. Jenny megszokhatta már a bábáskodókat, gondolta Regis. Középiskolában valószínűleg mellmagasságban kellett intenie a kezével, ha azt akarta, hogy a fiúk visszaköszönjenek neki. Gil és Dennis pontosan ugyanezt tették, egy pillanatra sem vették le a tekintetüket Jenny melléről. Regis nem gyanakodott implantátumokra. A műanyag máshogy mozog, mint a valódi hús.

Gorman nem kérkedett a testével, de Regis tudta, hogy a dekoltázsa láttán nem egyszer előfordult már, hogy egy-egy idióta leesett a vízisíróról vagy sziklának vezette a hajóját. Megérdemelték a barmok, gondolta, és ismét meghúzta a Dos Equist.

Regis ezeket az estéket kedvelte a legjobban a munkájában. Felnőtt ember – anélkül, hogy letartóztatnák – ennél közelebb nem kerülhetett ahhoz, hogy táborozó gyerekek érezze magát. Társai – a park állandó alkalmazottai – állandóan a fizetés, az előléptetés és a nyugdíj miatt siránkoztak. Az idénymunkások, életkortól függetlenül, gyermeki szabadságot árasztottak magukból, mintha színészek lennének egy régi filmben, és bármelyik pillanatban eljöhethetne a nagy áttörés. Az idénymunkások között Regis bölcs öregembernek érezte magát, bár még harminc sem volt.

Két év múlva tölti be a harmincat. Elhessegette a gondolatot. A negyven nem egyenlő az új harminccal, és a harminc az első lépés a negyven felé vezető úton. Negyvenéves korban petyhüdtté válik a bőr, lógni kezd a mell, megereszkedik a has, megindul az öregkori elhízás, kihullanak a hajszálak. A harmincnak egyetlen nagy előnye volt; harminc évesen gazdag ember lesz. Persze csak ha eleget tesz a vén szárházi feltételeinek.

Bethy, aki még legalább két évig a felesége lesz, farral előre tolatott ki a faházukból, sütőkesztyűs kezében egy tepsivel. Csőben sült burgonya sok vajjal és sajttal. Négy éve voltak házasok, és felesége hátsója óriási méretűre nőtt. Ha Regis sportszerű akart volna lenni,

elismeri, hogy ezért a gyarapodásért nem csak Bethy a hibás, de Regis nem volt sportszerű hangulatban.

Amikor megismerkedtek, Bethy idénymunkás tolmácsként dolgozott Rainbow Bridge-ben. Akkor még vékony és sportos volt, szabadnapjain kanyontúrákra ment. Regis szerette nézni csinos hátsóját, amint előtte halad a szűk hasadékokban, ráadásul szüksége volt egy feleségre, ezért egyenesen az oltárig követte azt a feszes kis gluteus maximust.

Bethy vonzerejét – feszes seggén és az érdekházasságon kívül – azon a nyáron folytatott bohém életmódja jelentette, szinte vibrált körülötte a levegő a rengeteg lehetőségtől. Az álom-Bethy. De amint ujjára húzták a gyűrűt, visszavedlett valódi Bethyvé. Még két év, mondta magában Regis. Még két év, és egy csomó pia.

– Tepsis krumpli! – élvezett el Gil. A kaja majdnem annyira felizgatta, mint Jenny melle.

– Egyenesen a csípődre rakódik – mondta Regis, és felesége hátsójára pillantott, miközben az lehajolt, hogy az asztalra helyezze a forró tepsit. Gil felnevetett; Gorman szúrós pillantást vetett rá.

Bethy sietve visszament a házba. Regis a szűnyoghálós ajtóra nézett, és átvillant az agyán, hogy talán utána kellene mennie megnézni, minden rendben van-e. De aztán elvetette az ötletet. Semmi értelme. Bethynél mégis mi számít „rendben”-nek?

Jenny elnyomta a cigarettát, és a csikket egy visszazárható műanyagtasakba tette, amit a sortja zsebéből húzott elő. Gil Morraine kihasználta az alkalmat, és néhány centivel közelebb húzódott. Regis olvasta Pepi és Pupi személyi anyagát. Seggfejek. Az agyukat a farkukban hordták, szellemei táplálékuk pedig a sör volt.

Korábban mindketten bepróbálkoztak Gormannél. Jenny harminchárom éves volt, a két srác meg huszonegynéhány, de egy tizenhárom éves szellemi színvonalán. Szemmel láthatóan úgy gondolták, hogy a nagy csöcsök eltüntetik a korkülönbséget. Amikor Jenny lepattintotta őket, híresztelni kezdték, hogy meleg.

Regis a sörébe mosolygott. A két agyhalottnak nem esett le. Jenny *tényleg* meleg volt, homokos, mint a tengerpart. Csak éppen nem verte nagydobra. A Park Szolgálat homofób közegnek számított. Regis akkor fedezte fel, hogy a nő melyik nemet részesíti előnyben, amikor meg kellett valamit javítania Jenny lakrészében, és talált egy levelet. A „pornográf” szó nem adta vissza tökéletesen a hangulatát; a *Penthouse*-ban akár a hét levele címet is elnyerhette volna.

A levelet így írták alá: „Cindy”.

Jenny újabb cigarettát kezdett sodorni magának.

– Ohohó, magának sodor, nagyon kemény – mondta Dennis.

– Nálad tutira keményebb, fütyikém – vágta rá Gilbert kedélyesen. Dennis felnyerített. Regis arra tippelt, hogy a „fütyikém” valami belső poén lehet kettőjük között. De egyetlen porcikája sem kívánta megtudni, pontosan micsoda. Szemmel láthatóan Jenny is így volt vele.

Gil feje fölött elnézve Regisre vigyorgott, kacsintott egyet, megnyalta a cigarettapapírt, és rázárta a dohányra. A nyalás hosszabbra sikerült, mint feltétlenül szükséges lett volna. Jenny kéjesen húzta végig a nyelvét a cigaretta teljes hosszán. Pepi és Pupi megbabonázva meredtek rá.

Dennis kivette a gyufát a nő kezéből, hogy meggyújtsa a cigarettát. Miután harmadszorra sem sikerült életben tartania a lángot az enyhe szellőben, Jenny elvette tőle.

– Ügyes kísérlet volt, Casanova – mondta, és rágyújtott.

– Most két napig nem dolgozom – szólalt meg Gil előhúzva legcsábítóbb hanghordozását.

– Van néhány új videó. Érdekel? Hozhatod a popcornot.

– Azt hittem, unod ezt a helyet, és a szabadnapokat a városban töltöd. – Jenny szavai füsttel keveredve buktak ki a száján.

– Városnak hívod ezt a Page nevű koszfészket? Gyere vissza velünk a civilizációba, és megmutatjuk, milyen egy igazi város. – Dennis úgy rebegtette a szempilláját, mintha valami rendkívül csábító ajánlatot tett volna.

– A bók nagymestere – jegyezte meg Regis. Jenny felkacagott. Pepi és Pupi úgy bámultak Regisre, mintha csak most vennék észre. Valószínűleg így is volt, elrejtette előlük Jenny bombasztikus keble.

– Hé! – kiáltott fel Gilbert. – Ez a fickó sérteget, Dennis. Hagyod, hogy így beszéljen veled?

Végszó a színjáték folytatásához. Regis belefáradt a komédiázásba, elkapta Dennis pillantását a szürkületben, és jéghideg tekintetét a srácba mélyesztette. Ha Dennis akart is valamit mondani, meggondolta magát. Dennis gyáva volt. Regis azonnal kiszagolta a gyávaságot, mint kutya a szarvasgombát.

Dennis témát váltott.

– Hallom, a mi vén fekete galambunk visszarepült a nagy New York-i fehérségbe – mondta Jennynek.

Ez Regist is érdekelte. A „vén fekete galamb” Anna Pigoen volt, Jenny házsomszédja és kakigyűjtő segédje a víztisztasági programban. Anna lenyűgözte Regist. Csupa rejtély az a nő, gondolta.

– Úgy fest – felelte Jenny kissé szomorúan. – Egyébként Anna harmincöt éves. Rákérdeztem. Én harminchárom vagyok. Ha szerinted ez vén, akkor húzd el a segged a piknikasztalomról.

– A harmincöt sokkal öregebb, mint a harminchárom – kötötte az ebet a karóhoz Dennis. Felháborítónak találta, hogy egy Jenny adottságaival rendelkező bombázó egy kalap alá veszi magát a girhes teremtménnyel, aki kizárólag feketében jár, keresztülnéz az embereken, és semmit nem lehet leolvasni az arcáról.

Anna Pigeon tíz napot töltött a Rope-ban, és Regis ezalatt megpróbált közelebbi ismeretségbe kerülni vele. Valószínűleg akkor sem sikerült volna, ha húsz évig vannak kettesben összezárva egy lakatlan szigeten. Anna nem csatlakozott hozzájuk esténként, nem ült ki a verandájára, nem vett részt a beszélgetésben. Amikor nem a strandokon dolgozott a Kakakirálynővel, a szobájában gubbasztott. Fekete ruhás vékony alakja olyan volt, mint egy villanásnyi sötétség, amit az ember megpillant a szeme sarkából. Mozdulatai szinte fel sem kavarták a levegőt; árnyékot is alig vetett a napon. Távollétében markánsabb volt a jelenléte, mint amikor hangtalanul surrant ki és be ideiglenes lakásából.

Titokzatos viselkedése felkeltette Regis érdeklődését, és minden vonzerejét latba vetette – saját állítása szerint annak senki sem tudott ellenállni. A bókok leperegtek Annáról. A figyelmesség bosszantotta. A szövegelés untatta. Regis legjobb trükkjére, az őszinte érdeklődésre, csak üveges tekintet volt a válasz, ami azt sugallta, talán mégsem az őszinteség a legjobb trükkje. Végső kétségbeesésében finomságokkal akarta levenni a lábáról, és megkérte feleségét, hogy főzzön valami különlegeset, Bethy azonban a sarkára állt, és jelenetet rendezett, amiért másik nő után koslat.

– Nem bírta a szabadban, és visszamenekült a városba – mondta Gilbert, kinyújtva karját az asztalon, ami így vészesen közel került Jenny combjához. Regis követte a nő pillantását a fiú mocskos mancsára, és egy vidám másodpercig azt hitte, Jenny ráhamuzik. Végül azonban megkegyelmezett neki, és a fűre verte a hamut.

– Hátborzongató egy csaj volt. Egy hétig azt hittem, süketnéma. Az őseim labradorja többet beszél, mint ő. Ráadásul negyven fokos hőségben úgy öltözött, mint aki temetésre készül. Az arca meg fehér, mint egy hullának.

– Minden New York-i feketében jár, és sápadt – mondta Jenny.

– Kivéve azok, akiknek Hamptonban van házuk – erősködött Dennis.

– Egy-két idénymunkás minden nyáron lelép szó nélkül – szólalt meg Regis. – Nem ilyen lovat akartak maguknak. Ed Abbey-ről meg az érintetlen természetéről álmodoznak, aztán csak üres sörös dobozokat meg partyhajókat találnak.

– Az is lehet, hogy elrabolták – vetette föl Dennis kaján vigyorral. – Szexrabszolgának.

Regis félrenyelte a sört, és köhögni kezdett. Gil odalépett, hogy megveregesse a hátát, de aztán meggondolta magát, és inkább visszaült.

– Ez a gondolat méltó az erkölcsi színvonaladhoz – mondta Regis, amikor sikerült újra levegőt vennie.

– Dennisnek nincsenek erkölcei – nevetett fel Gil.

– Ha el is rabolták, a holmiját mindenesetre magával vitte – jegyezte meg Jenny. – Egy fekete táska a fekete ruháival, egy váltás ágynemű, egy törölköző és egy fogkefe. Ez volt minden cucca.

Emberrablás. Regis tudta, hogy Anna Pigeon nem sokaknak hiányozna. Legközelebbi hozzátartozójaként New Yorkban élő nővérét jelölte meg. A „lakcím” rubrikába pedig azt írta: „nincs”. Hacsak az említett nővér nem nagyon gazdag, a feltételezett emberrablásnak valami más lehetett a célja, nem a pénz.

Ha rajta múlt volna, Regis nem veszi föl Annát. Az adatlapja szerint nem volt se kutyája, se macskája, csak a nővére. Az is kiderült belőle, hogy se jogosítványa, se útlevele, viszont erősen túlképzett erre a munkára. Mielőtt még találkoztak volna, Regisnek már az volt a benyomása, hogy Anna menekül valami elől: drogfüggőség, hitelezők, erőszakos férj – valami. A Glen Canyonnak egyikre sem volt szüksége.

George Fetterman, Regis főnöke azonban alkalmazta, mert a fejébe vette, hogy létrehoz valami élő történelmi programot, és színházi tapasztalattal rendelkező embert keresett. A parknak más elképzelései voltak, ezért beosztották Jenny mellé a víztisztasági programba. Szar meló – szó szerint.

– Elrabolni egy idénymunkást a tökéletes büntény – morfondírozott Gil. – Az idényesek olyanok, mint a papír zsebkendő; ha taknyos lesz, kidobod, és veszel egy másikat. Itt kinn a vadonban, ahol se telefon, se semmi, ugyan kinek tűnne fel?

– Ha vége a szezonnak, és nem bukkan fel a suliban, csak észreveszik – mondta Dennis.

– Igen, de mi van, ha túl öreg ahhoz, hogy suliba járjon, faszfej? Nem mindenkinek csöngetnek be ősszel.

A tökéletes büntény. Ki ne gondolt volna még rá? A tökéletes büntény olyan lenne, ami senkinek sem tűnik fel, senki sem foglalkozna az elkövető keresésével, mert senki sem tudna arról, hogy bűncselekmény történt. Talán Dennis mégsem olyan ostoba, mint Regis gondolta. Az idényesek az ország legkülönbözőbb tájairól érkeztek. Legtöbbjük fiatal és független volt, elvértve telefonáltak haza. A velük dolgozó parkőrökön kívül senkinek sem tűnne fel, ha napokra, hetekre, hónapokra nyomuk veszne.

A tökéletes büntény tökéletes áldozatai. Az ilyen büntényt egyedül kell elkövetni, egyedül kell kiélvezni. Semmi dicsekvés, semmi árulkodás. Amint két ember tud róla, már nem tökéletes a büntény. Két ember képtelen titkot tartani. Ketten óhatatlanul is egymás ellen fordulnának.

Regis bármibe le merte volna fogadni, hogy nincs élő ember, aki ne cinkelné meg a kártyát, ne csalna adót, vagy ne lépne félre, ha biztosan tudná, hogy senki sem fog rá gyanakodni. A férjek megölnék a feleségüket. A gyerekek kinyírnák gazdag szüleiket. Az önjelölt cowboyok agyonlőnék szomszédait, csak hogy megtudják, milyen érzés. Apuci elgázolná a család kutyáját, hogy soha többé ne kelljen feltakarítania utána a szart.

Teréz Anya is elkövette volna a tökéletes büntényt, ha lehetősége nyílt volna rá.

Csak egyetlen bökkenő van: semmi sem tökéletes.

KETTŐ

Éles fájdalom hasított Anna fejébe, és visszaszorította az agyára borult sötét homályt. Vagy felébredt, vagy éppen zuhant valahonnan. Nem tudta biztosan. Forró vasak égették a talpát, áthatolva az elméjére telepedett ködön. Szemhéja belseje vérvörössé változott. Elfordította a fejét, arcát végigkarcolta, amin feküdt – bármi volt is az. A mozdulattól elviselhetetlen zaj harsant a koponyájában: csikorgó sarokvasak, táblán végighúzott körmök, egy ostoba cserkész kése a zongora húrjain.

Eszméletvesztés: biztosan megint eszméletvesztésig lerészegedett. A nővére megmondta, hogy minden ilyen alkalom négy ponttal csökkenti az intelligenciahányadosát. Anna megígérte neki, hogy soha többé nem fordul elő. Ezúttal minden eddiginél jobban kiüthette magát. Kések, fűrók, csavarhúzó – minden eszébe jutó éles fémtárgy – vájta a csontjába, érezte, ahogy szürkei agysejtjei haldokolnak a kintől.

Molly meg fogja ölni.

De Mollynak nem lesz rá módja; Anna már nem New Yorkban van.

Akkor hol a picsában van?

Arizonában, jutott eszébe, esetleg Utahban.

Port Authoritynél felszállt egy Trailways buszra a bőröndjével és három regénnyel. Addig zötykölődött rajta, míg az összes vér leszállt a fenekébe és a lábába. A másik sorban egy katona – vagy egy fickó terepszínű egyenruhában és fényes övcsattal – előhúzta a farkát, amikor valamelyik négyszögletes államban jártak, és Anna felé intett vele. Erre tisztán emlékezett.

– És most mit tegyek? – kérdezte a pasastól. – Elájuljak? Sikítsak? Vagy mit?

A pacák eltette. Anna emlékezett szégyenlős arckifejezésére.

– Nyugodtan hagyja elől, ha jól esik – szólt oda neki. A férfi nem sokkal később leszállt, de Anna akkor már aludt.

Egészen addig a buszon maradt, míg meg nem érkezett az isten háta mögötti Arizona egy félreeső pontjára: Page; Powell-tó; Glen Canyon Rekreációs Terület.

Picsarészegen a tetves nagy semmi közepén Arizonában. Vagy Utahban.

– Kurvaéletbe – motyogta. Apró szemcsék tapadtak az ajkára és a nyelvére. Homok. Arccal előre feküdt a homokban. Brutálisan kiüthette magát. Az agyában lüktető fájdalom ellenére halványan látta önmagát, amint a vízparti homokban hever, egy olyan partszakaszon, amelyet vécépapírvirágok és emberi ürülék tarkít, és ezeket neki kell összeszednie, mintha az emberek macskák, ő meg a gazdájuk lenne. Ez biztosan valami rémálom, nem lehet valós emlék.

Nem kis erőfeszítés árán kinyitotta az egyik szemét. A másik csukva maradt, izzó vasszögek rögzítették a koponyájához és az arcához préselődő érdes felülethez. A keskeny résen kilesve meglátta a bal kezét, a Zachtól kapott aranygyűrű olyan élesen szikrázott a napfényben, hogy attól félt, retináját tíz centi mélyen tolja vissza az agyába.

A film, amely minden áldott reggel lepergett a szeme előtt, ismét forogni kezdett.

A D'Agostinóból hozott papírzacskó átnedvesedett a dél óta szemerkélő esőben. Órák óta szitált a víz az égből, de a júliusi hőségben nem tudott igazi esőcseppekké formálódni. Anna haja is vizes lett, fonott copfja súlyosan tapadt a hátára tapadt, mint a hóhér kötele. A reggel még feszes Levi's elvesztette tartását a párás levegőben, és azzal fenyegetett, hogy lecsúszik a csípőjéről. Nadrágszára a járdát súrolta. A Kilencedik sugárút és a Negyvenegyedik utca sarkán állt a zebránál; még egy háztömb, és otthon van.

– Pigeon! – harsant a kiáltás. Zach állt az út túloldalán, és két kézzel integetett neki. Majdnem százkilencven centis, madárijesztőre emlékeztető alakja még magasabbnak és vékonyabbnak tetszett. Az esőtől és a hőségtől sötét, finom szálú haja a nyakára és az arcára tapadt; szemüvege félrecsúszott, ruhája idétlenül lógott rajta. A legszebb férfi Manhattanben,

gondolta Anna. Hét év házasság után még mindig ugyanazt az izgalmat érezte, amikor meglátta.

A talpát égető tűz megakasztotta a filmet. Biztosan úgy ájult el, hogy a lába a napon maradt. Homok, nap: a szabad ég alatt van. Vajon turistalátványosság lett belőle a trágyával fertőzött strandon? Elfordította a tekintetét a jegygyűrűje vakító fényétől, és megpróbált felkönyökölni. Éles, kínzó fájdalom hasított a bal vállába. A karja nem mozdult. A feje úgy lüktetett, mint ami rögtön felrobban, jobb szemére még mindig alig látott. Az oldalára zuhant. A karja eltört, kificamodott vagy csúnyán megrándult. A feje betört, kificamodott vagy csúnya másnapossággal küzd. Hirtelen heves hányinger tört rá, és kiokádta gyomra tartalmát. Szédülni kezdett, forgott vele a világ – ujjait a talajba vájta, nehogy lebillenjen a föld felszínéről.

Végül abbahagyta a hányást. A szédülés mérséklődött. Anna a csupasz mellét borító hányadékra meredt, copfja belelógott a mocsokba.

– Meztelen vagyok – suttogta.

Rövid, homokos szakaszt pillantott meg maga előtt, majd egy falat. Nem mert megmozdulni, ezért csak a tekintetét hordozta körbe: fal, homok, homok, fal. A semmi közepén volt. Egy dobozba zárt strandon. Meztelenül hevert egy sziklafallal határolt lyukban, és nem emlékezett, hogyan került ide. Kábult volt a szervezetébe jutott méregtől, tekintete elhomályosult, agya cserbenhagyta, ugyanakkor nem emlékezett arra, hogy berúgott volna. Semmire sem emlékezett. Ez vagy nem másnaposság volt, vagy élete utolsó másnapossága, a legutolsó csepp abban a bizonyos pohárban. Vagy visszatért az örület birodalmába. Örültség, jutott eszébe. Az örültség egy üres purgatórium volt, ahonnan tízezer mise sem szabadíthatta ki.

Pánik rántotta görcsbe a gyomrát, tekintete egyetlen pontra szegeződött, karja libabőrös lett.

Behunyta a szemét, és azt motyogta:

– Csss, nyugi. Meztelenül heverni egy dobozban jobb, mint holtan heverni egy dobozban.

Az elferdített idézet a *Rosencrantz és Guildenstern halottból* újra eszébe juttatta Zacht. Rosencrantzot játszotta egy Off-Broadway produkcióban, aminek Anna volt az ügyelője. Most Guildensternnel várták a purgatóriumban. A félelem könnyei jelentek meg a szeme sarkában. Egy épelméjű ember tudná, miért meztelen, miért fáj mindene, és hogy került erre az egyre bizarrabbnak látszó helyre.

– Nem – suttogta. – Már nem vagy örült. Ez a valóság. Csss, nyugi.

Ülő helyzetbe tornászta magát, bal karját az ölébe ejtette. Válla eldeformálódott. Ököl nagyságú dudor meredt elő az ízületből fényesre feszült bőre alatt. Sigourney Weaver jutott eszébe, és a gyomrából előbukkanó alien. A kép szurreális és ijesztővé tette kificamodott vállát.

Behunyta a szemét, hogy kizárja elméjéből ezt a nem létező rémképet, és belekezdett a nővérétől tanult katekizmusba. Molly pszichiáter; széllal szemben is mérföldekről kiszagolja az örültséget.

– Hány ujjamat mutatom? – kérdezte Molly.

Ez könnyű volt. Egyet sem; Anna csak a saját tíz ujját látta.

– Hányadika van ma? – folytatta Molly.

– 1995. július – suttogta Anna. – A napot nem tudom.

– Ki az Egyesült Államok elnöke?

– William Jefferson Clinton – motyogta Anna, és büszke volt magára, amiért a Jeffersonra is emlékezett. Molly ezért biztosan megdicsérné.

– Átmentél – mondta Molly fanyar mosollyal, majd eltűnt Anna lelki szemei elől.

– Ne menj el – kiáltotta Anna, de elkésett; nővére már magára hagyta.

Lelassította a légzését, és egyenként ellazította az izmait, ahogy Mollytól tanulta. Sikerült visszazorítania a pánikot. Nem tűnt el teljesen, de elviselhetővé vált.

– Ez nem a purgatórium – nyugtatgatta magát. – Protestánsokat oda nem engednek be.

Összeszedte a bátorságát, és ismét kinyitotta a szemét. Most már nem vakította el a félelem és a fájdalom. Sima kőfallal körülvett homokbuckán ült. Rózsaszín, barnássárga és arany csíkok száguldottak fölfelé a mintegy tíz méter magas, homokkő falon, melynek hajlatait mintha karamellából formázták volna. Alakja egy fazekasmester tökéletes kancsóját idézte, felső része kecses ívben rézsútos csatornává szűkült. Az egy méter széles, fél méter hosszú nyílás fölött az ég kéklött. A lyukon besütő napfény égette mezítelen talpát. Gondolatai szélfúttá törmelékként kavargtak az elméjében tomboló tornádóban.

Víznyelő; egy víznyelőbe került.

Ez a gondolat biztos pontként emelkedett ki a két füle közötti káoszról. A Powell-tó környékén több száz víznyelő volt. Láta őket a hajóról. Jenny, a főnöke, azt mondta, úgy alakultak ki, hogy a bennük lévő puhább anyag az évmilliók során szétmállott, és sima, szabálytalan formájú üregek maradtak utánuk a homokkőben. Jenny eldicselkedett azzal is, hogy a Glen Canyon Rekreációs Területen található az egyik legnagyobb ilyen képződmény a világon.

Anna nem a legnagyobb volt, távolról sem. Az üreg aljának maximum hat-nyolc méter lehetett az átmérője. Hogy kerül egy nő, aki eddig csak hajóról látott víznyelőt, egyszerre egy ilyen veremnek az aljára meztelenül? Napszúrást kapott a sivatagi hőségben, pillanatnyi elmezavarásban ledobta ruháit, és belezuhant? Lerészegedett, és úgy esett bele? Minden egyes gondolatért meg kellett küzdenie, fájdalmasan nehezen működött az agya, sokkal nehezebben, mintha másnapos lenne. Óvatosan megérintette a fejét ott, ahol a legjobban fájt. A jobb füle mögött forró dudort tapintott ki. A bőre felszakadt; érezte a hajába tapadt vért.

Ha épelméjű, ha valóban „átment” a vizsgán, ahogy Molly mondta, akkor nem kapott napszúrást. Megszagolta a kezét, aztán a szájához emelte, beleszagolt a leheletébe, majd a haját is megszagolta. Bűdös volt, de nem bortól bűzlött. Az elmúlt hónapokban legalább két üvegre volt szüksége ahhoz, hogy eszméletlenül tudja inni magát, most azonban semmire sem emlékezett.

Lehet, hogy valaki belökte? A zuhanás megmagyarázná kificamodott vállát és a dudort a fején. De miért lopná el valaki a ruháját, és lökné egy verembe?

Hogy megerőszkolja.

– Jajistenem, jajistenem – nyöszörögte. Kinyújtott lábát visszadugta a perzselő napfénybe. Se zúzódásokat, se ondot nem látott a combján.

Nem érezte megerőszkoltnak magát. Azt csak érzi az ember, nem?

– Nem erőszkoltak meg – suttogta. – Meztelenül fekszem egy veremben, és nem erőszkoltak meg.

Sarkát a homokba mélyesztve hátrébb csusszant, hátát bizarr börtöne sima falának vetette. Nincs kijárat, nincsenek sziklába vágjt lépcsők, nincsen se kötél, se létra. Nincs kiút.

Ép keze tenyerével csapkodni kezdte a sziklát, és azt kiabálta:

– Segítség! Segítség! Segítsen már valaki, a rohadt életbe!

Szavai visszhangot vertek a falak közt, majd elhaltak. Addig dörömbölt és kiabált, míg minden ereje elfogyott, hangja elenyészett, és egy árva decibelt sem volt már képes kijuttatni a falakon túl a...

Hová is?

Ökölbe szorította a kezét, és tiszta erőből a falba boksolt.

– Hagyd abba! – szólt rá Molly.

Anna abbahagyta, feldagadt kezét kifordított tenyérrel az ölébe ejtette, mintha öntudatlanul is kegyelemért könyörögne.

– Lélegezz – mondta Molly valahonnan az agyából.

Anna vett egy nagy levegőt.

Térdét a melléhez húzta, jó karjával átölelte a sípcsontját, hátát a sziklafalnak vetette, és igyekezett elúzni az agyát megbénító, sűrű ködöt.